SZABÓ IMRÉNÉ

(KREISZ KATALIN)

1942.03.28. – 2015.03.10.

EMLÉKÉRE

A harangok nyelve messze a határba elhallott, amikor az ember még csöndben élt. A természet hangjait csak ritkán szakította szét a vonatfütty vagy a hébe-hóba erre tévedt autók motorzaja…

A misére hívó kongatás mellett a déli és esti harangszó volt természetes, ha nap közben vitte a szél harang szavát, akkor viszont mindenki felkapta a fejét. Tűz miatt verik-e félre a súlyos „vasakat”, vagy a legkisebb harang magányos kondulása csendül-e élesen. A lélekharang adta – és adja! tudtára a falunak, hogy ismét eltávozott valaki az élők sorából. A mai napig lehet tudni a strófák számából, hogy gyermek, nő, vagy férfi tért-e meg a teremtőhöz. A gyermekért egy hosszú harangozás szól, a nőkért két strófa csendül, a férfiakért pedig három,- két szünettel.

Március 10-én korán mentem ebédelni, és éppen megálltam a házunk előtt, amikor megszólalt a lélekharang. Sietős volt a dolgom, így nem figyeltem, hogy hány strófa szól. A döbbenetes hír délután ért.
Minden halál szomorú, mert emberként nem tudunk mit kezdeni a visszavonhatatlan dolgokkal és az általunk teremtett idő végességével. De különösen fájó az, amikor közelebbről is ismertük azt, aki se szó, se beszéd itt hagyott minket. Nem nézett vissza, nem köszönt el, nem varrtuk el a szálakat… Pedig még…
Pedig még mennyi tervünk volt! Hang-és képfelvételek készítése, a malenkij robotos emlékek rögzítése, a sváb nyelv fordulatainak és tájszólási sajátosságainak összegyűjtése, …vagy egyáltalán egy jóízű beszélgetés.
Mindig mosolygós és jókedvű volt, bár a szigora korával sem enyhült. Az óráin egykoron rend volt és fegyelem, különben a négyszínű toll kupakja koppant az ember fején. Negyven éves pályafutása során a fél falut és azoknak leszármazottait is tanította a német nyelv rejtelmeire.

A tanítóképzőt 1956-ban kezdte Pécsett, majd a tanárképző főiskolát is elvégezte ugyanitt. Tanári pályája 1960-ban indul a taksonyi iskolában, ahol nyugdíjazásáig dolgozott. A gyermekek tanítása mellett fontos volt számára a kollégák képzése is,- az iskola és óvoda mai szakemberei nagyrészt tőle kapták nyelvi tudásukat.
1974-től szakmai munkaközösség vezető Taksonyban, 1976-tól pedig Pest megye német nemzetiségi szakfelügyelőjévé nevezik ki, majd 1997-től országos nemzetiségi német szakértővé. Része volt a tananyag összeállításában, és tankönyvek írásában, szerkesztésében is.

Soha nem tévesztette szem elől lokálpatriotizmusát, a sváb kultúra és hagyományok ápolását, és a tradicionális értékek átörökítését, miközben nem hagyta a múlt homályába süllyedni a kitelepítések és a malenkij robotra elhurcolt emberek emlékét sem. A német nyelv fontossága mellett kiállt a tárgyi emlékek megőrzéséért, támogatta a tájház létrehozását.
Alapító tagja volt 1991-ben a Dunamenti Svábok Taksonyi Baráti Körének, majd 1998-tól beválasztották a Német Kisebbségi Önkormányzatba, ahol aktívan tevékenykedett a sváb közösségért.

A muzsika szeretete és a Taksonyi Kórusok célkitűzése – a térség sváb népdalainak gyűjtése és előadása – vonzotta 2001 februárjában a Kreisz Ferenc vezette közösségbe. Társaival együtt lelkesen készült a női kórus idei őszi 20 éves évfordulójára…

Utolsó délutánján a kertben dolgozott, a természet csendjében, ahova jó széljárásnál elhallik a lélekharang vékonyka hangja.

Tudta-e, hogy hamarosan érte fog megkondulni a „ciklikli”, vagy sem – ez örök titok marad…

Nyugodj békében Kati néni!

Ruff Béla